

CZŁOWIEK BEZ PRZESZŁOŚCI

Mies vailla menneisyyttä / The Man Without a Past

REŻYSERIA
AKI KAURISMÄKI

W KINACH OD 21 MARCA 2003

DYSTRYBUCJA W POLSCE

ul. Zamenhofska 1, 00-153 Warszawa
tel.: (+4822) 636 25 00, 636 25 02, fax: (+4822) 635 20 01
e-mail: gutekfilm@gutekfilm.com.pl <http://www.gutekfilm.com.pl>

CZŁOWIEK BEZ PRZESZŁOŚCI

scenariusz i reżyseria
Aki Kaurismäki

zdjęcia
Timo Salminen

montaż
Timo Linnasalo

dźwięk
Jouko Lumme
Tero Malmberg

scenografia
Markku Pätilä
Jukka Salmi

kostiumy
Outi Harjupatana

efekty wizualne
Robert Lang

występują

Markku Peltola	M (nomen nescio)
Kati Outinen	Irma
Juhani Niemelä	Nieminen
Kaija Pakarinen	Kaisa
Sakari Kuosmanen	Anttila
Esko Nikkari	człowiek, który napadł na bank
Outi Mäenpää	urzędniczka w banku
Pertti Sveholm	policjant
Aino Seppo	była żona M
Janne Hyytiäinen	Ovaskainen

oraz

**Annikki Tähti, Elina Salo, Anneli Sauli, Marko Haavisto, Joona Karastie,
Aarre Karén, Risto Korhonen, Vesa Mäkelä, Liisa Mustonen, Matti Pellonpää,
Anton Peltola, Sulevi Peltola, Antti Reini, Jouni Saarnio, Silu Seppälä,
Jukka Teerisaari, Jyrki Telilä, Panu Vauhkonen, Peter von Bagh,
Tom Wahlroos, Matti Wuori**

producent
Aki Kaurismäki

kierownik produkcji
Ilkka Mertsola

film wyprodukowany przez

Sputnik Oy

z udziałem

YLE TV-1

współprodukcja

Pandora Film

Pyramide Productions

ZDF/ARTE

Network Movie

Arte France Cinema

Canal+

Centre National de la Cinématographie

w filmie wykorzystano utwory

Do the Shake

wyk. The Renegades

wyk. Salvation Army Choir &
Poutahaukat

Bandoneon

wyk. Antero Jakoila

Serena

wyk. Antero Jakoila

Lokki

wyk. Tapio Rautavaara

Älä unhoita minua

wyk. Tapio Rautavaara

That Crawlin' Baby Blues

wyk. Blind Lemon Jefferson

On jumalan lähteessä

wyk. Marko Haavisto & Poutahaukat

Symphony n°3 in A major op.55

wyk. Oulu Symphony Orchestra

Pieni sydän

wyk. Annikki Tähti & Poutahaukat

Paha vaanii

wyk. Marko Haavisto & Poutahaukat

Su Cara

wyk. Antero Jakoila

Hawaii No Yoru

wyk. Crazy Ken Band

Via Vitae

wyk. Jousikvartetti Sputnik

Veto

wyk. Antero Jakoila

Muistatko Monrepos'n

wyk. Anniki Tähti & Poutahaukat

Valkoiset linnut

wyk. Markus Allan

My Heart Must Do The Crying wyk.
The Renegades

Kansanlaulu

wyk. Matti Rantanen

Motto Wasabi

wyk. Masao Onose

Stay

wyk. Marko Haavisto & Poutahaukat

Mä ystävän löysin

festiwale
Cannes 2002
Moskwa 2002
Karlowe Vary 2002
Telluride 2002
Toronto 2002
San Sebastián 2002
Chicago 2002
Flanders 2002
Palm Springs 2003

nagrody
MFF Cannes 2002 – Grand Prix, nagroda jury ekumenicznego i nagroda dla najlepszej aktorki (Kati Outinen)
MFF Flanders 2002 – nagroda Golden Spur dla Aki Kaurismäkiego
Dni Filmów Nordyckich Lubeka 2002 – nagroda publiczności dla Aki Kaurismäkiego
MFF San Sebastián 2002 – nagroda FIPRESCI
Nagrody fińskiego przemysłu filmowego Jussi 2003 dla najlepszego filmu, za najlepszą reżyserię i scenariusz, dla najlepszego aktora (Markku Peltola) i aktorki (Kati Outinen), za zdjęcia i montaż
MFF Palm Springs 2003 – nagroda FIPRESCI

Finlandia/Niemcy/Francja
rok produkcji: 2002
czas trwania: 97 minut
kolor – Dolby Digital – 1: 1,85

Człowiek bez przeszłości to najnowsze dzieło Aki Kaurismäkiego – nazywanego fińskim Jarmuschem – twórcy *Leningrad Cowboys jadą do Ameryki* i *Total Balalajka Show*.

Film zyskał duże uznanie na międzynarodowych festiwalach, zdobywając liczne nagrody, wśród których znalazły się m.in. nagroda FIPRESCI na międzynarodowym **festiwalu w San Sebastián 2002 i Palm Springs 2003** oraz 6 nominacji do Europejskich Nagród Filmowych. Film był również do ostatniej chwili głównym faworytem do Złotej Palmy na zeszłorocznym festiwalu w Cannes. Ku zaskoczeniu wielu krytyków, rywalizację przegrał z *Pianistą* Polańskiego, zdobywając jednak Grand Prix, nagrodę jury ekumenicznego i nagrodę dla najlepszej aktorki, Kati Outinen.

Człowiek bez przeszłości jest również fińskim kandydatem do Oscara, konkurując tym razem w kategorii najlepszy film zagraniczny z *Edim* Piotra Trzaskalskiego. Ta rywalizacja zapowiada się wyjątkowo ciekawie, ponieważ filmy te są do siebie pod wieloma względami podobne.

Film Aki Kaurismäkiego, który tworzy osobiste i oryginalne kino, to pełna surrealistycznego humoru, ironii, a zarazem melancholii opowieść o szczęściu, jakie może przynieść utrata pamięci. Ta skromna, optymistyczna historia o łagodnych i dobrych ludziach jest niezwykle głębokim filmowym przeżyciem, pokazującym, że we współczesnym świecie jest miejsce na dobroć i miłość.

Opis zwyczajności w filmie Kaurismäkiego jest pełen godności, dowcipu, wiary w człowieka, przywodzącej na myśl nastrój niektórych filmów Chaplina.

Ta wzruszająca i zabawna historia, jest jednocześnie poważną refleksją na temat stosunków międzyludzkich i społecznych.

Mężczyzna, który przyjechał do Helsinek w poszukiwaniu pracy, pada ofiarą bandyckiego napadu, na skutek którego traci pamięć i ze strzępków zapamiętanych informacji stara się zrekonstruować swój świat. Rozpoczyna życie od początku, zakochując się i odkrywając najważniejsze wartości.

GŁOSY PRASY

Był [na MFF Cannes 2002] jeden ważny film – czarny koń tego festiwalu, nagrodzony Grand Prix – który pogodził gusty krytyki, publiczności i dał coś, na co wszyscy czekali: Człowiek bez przeszłości Aki Kaurismäkiego (...). Rys chaplinowski jest w tym filmie bardzo wyraźny. Człowiek bez Przeszłości, jak Chaplin, jest w tym świecie elementem zbędnym, a zarazem zwycięskim, korzystającym z łaski, zdobywającym miłość. W filmowej przypowieści Kaurismäkiego jest wiele aluzji ewangelicznych, ujętych w nawias lekkiej ironii, ponieważ cytatami z ewangelii operują zarówno dobrzy, jak i źli (...). Canneński sukces Kaurismäkiego wskazuje, jak wielki potencjał kryje się w małych, niskobudżetowych filmach narodowych. I jak wielka jest ciekawość takiego kina.

Tadeusz Sobolewski, „Gazeta Wyborcza” 27.05.2002

Kaurismäki mistrzowsko rysuje postaci rodem ze Steinbecka czy filmów Chaplina. Nie mają nic, a zarazem mają wszystko: wielkie serce i godność. Wrażenie robi surrealistyczne poczucie humoru fińskiego reżysera i oryginalność – w pewnym

momencie to przeszłość znajduje bohatera, a nie on ją, co działa mocniej niż freudowska psychodrama. Kaurismäki (...) zrobił film z lirycznym happy endem.

Grażyna Torbicka, „Wprost” 2.06.2002

[Człowiek bez przeszłości to] ciepły, pełen naiwnej wiary w odrodzenie duchowe człowieka upadłego, bajkowy film.

Janusz Wróblewski, „Życie Warszawy” 27.05.2002

W filmie Kaurismäkiego krytycy [na MFF Cannes 2002] wprost zakochali się (...). Jest to historia nieprawdopodobnie optymistyczna. Kaurismäki opowiada o podnoszeniu się z dna, budowaniu życia od nowa. Jego bohater, pobity przez chuliganów, nie ma niczego. Jest biedakiem bez pamięci, przeszłości, nawet imienia. I wśród ludzi, którzy mają niewiele niż on – mozolnie pnie się w górę. Spotyka osoby żyjące w nędzy, czasem nawet bezdomne, ale ciepłe, lojalne, godne szacunku (...). Kaurismäki pokazuje, że wierzy w siłę życia i że z dna można się wyrwać. Że w każdym momencie można zacząć od nowa. I stworzyć swój własny, wartościowy świat. Może dlatego ta surowa przypowieść tak bardzo się wszystkim spodobała?

Barbara Hollender, „Rzeczpospolita” 24.05.2002

Człowiek bez przeszłości należy znowu do dzieł fascynujących. Ma siłę emocjonalną przenikającą opis walki bezimiennego bohatera o zbudowanie sobie tożsamości. Jest optymistyczny w obrazie solidarności tych, którzy mu pomagają. Ujmuje dyskretnym urokiem. Ludzie u Kaurismäkiego znajdują zadowolenie w czynieniu dobra. Stopniowo nabierają przekonania, że jest to postawa skuteczna i zwycięska. W finale bohater, który odzyskał już swoją przeszłość i zaprojektował sobie przyszłość, staje się znowu ofiarą napadu. Ale natychmiast wokół zbiera się tłum przypadkowych przechodniów i z powodzeniem staje w jego obronie. Trudno o lepsze podsumowanie.

Jerzy Płażewski, „Kino” 7/8/2002

(...) Kaurismäki to prorok rzeczywistości tu i teraz. Słysząc tu echa Becketta i głos mówiący: „upadłeś, a za chwilę ponownie upadniesz”. I zawsze dla złagodzenia cierpienia humor i zrozumienie dla niewygórowanych oczekiwań. Człowiek bez Przeszłości pyta mężczyznę, który mu pomógł „Jak ci się mogę odwdziaczyć?” W odpowiedzi słyszy: „Kiedy mnie kiedyś znajdziesz leżącego twarzą do ziemi w rynsztoku, odwróć mnie na plecy”. Czasami liczą się nawet najmniejsze gesty.

Simon Louvish, „Sight and Sound” 12/2002

Rozbrajająco zabawna opowieść Kaurismäkiego zdobyła nagrodę jury na ostatnim festiwalu w Cannes. Choć niespieszne tempo oraz subtelne i absurdalne poczucie humoru z pewnością nie trafią w gust masowej publiczności, to wielbicieli Jarmuscha z pewnością będą zachwyceni. Największe wrażenie, poza świetnymi kreacjami kreacjami aktorskimi wywiera sposób opowiadania. Reżyser zupełnie zrezygnował z tradycyjnego wprowadzenia, pozwalając wszystkim, najmniejszym nawet szczegółom mówić za siebie. Człowiek bez przeszłości zawiera oczywiście komentarz społeczny. W żaden jednak sposób nie osłabia to siły i naturalności tej komedii, komedii opowiedzianej tak śmiertelnie poważnym tonem, że nawet Inaczej niż w raju Jarmuscha pozostaje daleko w tyle. Trudno oczekiwać czegoś więcej od kina.

Adam Nayman, Eye Weekly, „Eye Weekly” 9.05.2002

Kaurismäki, jako jeden z niewielu reżyserów na świecie potrafi w ciepły i pełen humoru sposób opowiadać o ludziach z nizin społecznych. Film stanowi kontynuację tematów podjętych w Kauas pilvet karkaavat (ang. tytuł Drifting Clouds) - jednego z najlepszych europejskich filmów o bezrobotnych. Oglądamy historię człowieka, któremu odebrano pamięć, a wraz z nią całe dotychczasowe życie. Musi on zacząć wszystko od początku, na nowo odnaleźć miłość, zbudować szacunek do samego siebie i odnaleźć własne miejsce w świecie. W Człowieku bez przeszłości reżyser doskonale łączy elementy klasycznego melodramatu z charakterystycznym dla siebie śmiertelnie poważnym, a przez to jakże zabawnym stylem (...). Niezwykle śmieszna, a także podnosząca na duchu historia bardzo wiele zawdzięcza odtwórcom głównych bohaterów - Marrkowi Peltoli, który po raz pierwszy pojawił się u Kaurismäkiego w niemym filmie Juha, i Kati Outinen która regularnie gra w jego filmach (...). Estetyka filmu przywodzi na myśl klasyczne dzieła Hollywoodu. Autorem znakomitych zdjęć jest na stałe współpracujący z Kaurismäkim Timo Salminen. Przejaskrawione kolory to echo starych filmów robionych w technikolorze. Głębokie i ostre kontrasty oraz niesamowity wygląd nieba nadają bohaterom i krajobrazom niezwykłą godność i siłę. Jak zwykle w filmach Kaurismäkiego bardzo ważną rolę pełni muzyka. Ścieżka dźwiękowa jest niezwykle zróżnicowana - są tam pełne melancholii melodie grane na akordeonie, utwory orkiestrowe i muzyka rockowa (...).

David Rooney, „Variety” 27.05.-2.06.2002

Jak zwykle u Kaurismäkiego, scenariusz nie jest zbyt rozbudowany. Spawacz (Marrku Peltola) wyjeżdża do dużego miasta w poszukiwaniu pracy. Zostaje tam pobity, na skutek czego traci pamięć. Z pomocą kobiety o czułym sercu (Kati Outinen) powoli na nowo buduje swoje życie wśród społeczności bezdomnych. Reżyser solidaryzuje się z ludźmi odrzuconymi i pokrzywdzonymi przez los. W Człowieku bez przeszłości charakterystyczny dla Kaurismäkiego manierystyczny, śmiertelnie poważny styl nabrał emocjonalnej głębi. Z filmu emanuje melancholia podszyta miłością i współczuciem.

Gavin Smith, „Film Comment” 7/8/2002

MÓWI AKI KAURISMÄKI

Człowiek bez imienia przybywa do miasta i od razu zostaje pobity na śmierć. Tak właśnie zaczyna się ten epicki dramat, film czy może raczej sen samotnych serc z pustymi kieszeniami, żyjących pod wielkim niebem naszego Boga, a może raczej niebem ptaków.

Mój ostatni film był niemy i czarno-biały, co chyba jasno dowodzi, że jestem człowiekiem oszczędnym. Następnym logicznym krokiem na tej drodze byłoby zrobienie filmu bez obrazu. Co by wtedy pozostało? Tylko cień. Dlatego więc, jako człowiek zawsze gotowy do kompromisu, postanowiłem zrobić coś wręcz przeciwnego. Nakręciłem film pełen dialogów i różnych kolorów, nie wspominając już o jego innych walorach komercyjnych.

Muszę przyznać, że gdzieś głęboko w mojej podświadomości, decyzja ta była wyrazem nadziei, że zostanę uznany za normalnego. Mam też nadzieję, że w filmie tym widzowie odnajdą moje poglądy na temat społeczeństwa, polityki, moralności i miłości.

materiały promocyjne producenta

TWÓCY FILMU

AKI KAURISMÄKI

Urodzony 4 kwietnia 1957 roku w Finlandii. Zanim został reżyserem miał się różnych zajęć – był m.in. listonoszem, pomywaczem i krytykiem filmowym. Ze swoim starszym bratem Miką założył firmę produkcyjną i dystrybucyjną. Obaj, Aki i Mika zdominowali fiński przemysł filmowy we wczesnych latach 80. Filmy Akiego to ekscentryczne parodie wielu gatunków (filmu drogi, filmu noir, musicali rockowych). W latach 90. nakręcił w Wielkiej Brytanii film pt. *Wynająłem płatnego mordercę*, a we Francji – *Życie cyganerii*, nagrodzone na MFF w Berlinie 1992 nagrodą FIPRESCI. Jego najbardziej znany film to *Leningrad Cowboys jadą do Ameryki*, o którym sam mówi, że jest to najgorszy film w historii kina, jeśli nie brać pod uwagę filmów Sylwestra Stallone'a. Film *Kauas pilvet karkaavat* przyniósł mu na MFF w Cannes 1996 nagrodę specjalną jury ekumenicznego oraz na MFF w São Paulo 1996 nagrodę publiczności. Filmem *Juha* (MFF Berlin 1999 – nagroda C.I.C.A.E.) dowiódł że jest znakomitym obserwatorem i portrecistą pogranicza, obszaru między miastem a wsią, ludzi zabłąkanych gdzieś pomiędzy klasą uprzywilejowanych i skazanym na anonimowość fińskim marginesem. Jest reżyserem w pełni świadomych swych fińskich i europejskich korzeni, który tworzy niezwykle osobiste i oryginalne filmy.

Filmografia

Saimaa-ilmiö (1981)
Rikos ja rangaistus / Crime and Punishment (1983)
Calamari Union (1985)
Rocky VI (1986; krótkometrażowy)
Varjoja paratiisissa / Shadows in Paradise (1986)

Rich Little Bitch (1987)
Thru the Wire (1987; krótkometrażowy)
Hamlet liikemaailmassa / Hamlet Gets Business (1987)
Ariel (1988)
Likaiset kädet (1989; TV)
Tulitikkutehtaan tyttö (1989)
Leningrad Cowboys jadą do Ameryki / Leningrad Cowboys Go America (1989)
Wynająłem płatnego mordercę / I Hired a Contract Killer (1990)
These Boots (1992; krótkometrażowy)
Those Were the Days (1992; krótkometrażowy)
Życie cyganerii / La Vie de boheme (1992)
Leningrad Cowboys spotykają Mojżesza / Leningrad Cowboys Meet Moses (1993)
Total Balalajka Show (1994; dokumentalny)
Pidä huivista kiinni, Tatjana (1994)
Kauas pilvet karkaavat / Drifting Clouds (1996)
Juha (1999)
Człowiek bez przeszłości / Mies vailla menneisyyttä / The Man Without a Past (2002)
10 minut później: Trąbka / Ten Minutes Older: The Trumpet (2002; reżyseria jednego z epizodów)

TIMO SALMINEN

Urodzony w 1952 roku. Operator. Współpracę z Kaurismäkim rozpoczął w 1981 roku i od tej pory jest autorem zdjęć do wszystkich filmów tego reżysera. Został nagrodzony na Camerimage 1999 za zdjęcia do filmu *Juha*.

Filmografia

Saimaa-ilmiö (1981; reż. Aki Kaurismäki, Mika Kaurismäki)

Arvottomat (1982; reż. Mika Kaurismäki)
Rikos ja rangaistus (1983; reż. Aki Kaurismäki)
Tulitikkutehtaan tyttö (1989; reż. Aki Kaurismäki)
Paperitähti (1989; reż. Mika Kaurismäki)
Klaani - tarina Sammakkoitten suvusta (1984; reż. Mika Kaurismäki)
Rosso (1985; reż. Mika Kaurismäki)
Calamari Union (1985; reż. Aki Kaurismäki)
Rocky VI (1986; reż. Aki Kaurismäki)
Varjoja paratiisissa (1986; reż. Aki Kaurismäki)
Hamlet liikemaailmassa (1987; reż. Aki Kaurismäki)
Tilinteko (1987; reż. Veikko Aaltonen)
Ariel (1988; reż. Aki Kaurismäki)
Leningrad Cowboys jadą do Ameryki / Leningrad Cowboys Go America (1989; reż. Aki Kaurismäki)
Cha Cha Cha (1989; reż. Mika Kaurismäki)
Wynająłem płatnego mordercę / I Hired a Contract Killer (1990; reż. Aki Kaurismäki)
Tuhlaajapoika (1992; reż. Veikko Aaltonen)
Klassikko (2001; reż. Kari Väänänen)
Życie cyganerii / La Vie de boheme (1992; reż. Aki Kaurismäki)
Amazon (1990; reż. Mika Kaurismäki)
Leningrad Cowboys spotykają Mojżesza / Leningrad Cowboys Meet Moses (1993; reż. Aki Kaurismäki)
The last border - viimeisellä rajalla (1993; Mika Kaurismäki)
Iron Horsemen (1994; reż. Gilles Charmant)
Pidä huivista kiinni, Tatjana (1994; reż. Aki Kaurismäki)
Kauas pilvet karkaavat / Drifting Clouds (1996; reż. Aki Kaurismäki)
Vaiennut kylä (1997; reż. Kari Väänänen)
Juha (1999; reż. Aki Kaurismäki)
Highway Society (2000; reż. Mika Kaurismäki)

10 minut później: Trąbka / Ten Minutes Older: The Trumpet (2002; reż. Kaige Chen, Víctor Erice, Werner Herzog, Jim Jarmusch, Aki Kaurismäki, Spike Lee, Wim Wenders)
Człowiek bez przeszłości / Mies vailla menneisyyttä / The Man Without a Past (2002; reż. Aki Kaurismäki)
Honey Baby (2003; reż. Mika Kaurismäki)

MARKKU PELTOLA

Urodzony w 1956 roku. Od 1978 roku występował w wielu przedstawieniach teatralnych i muzycznych. Założył też własną grupę teatralną. Rola w *Człowieku bez przeszłości* jest jego pierwszą główną rolą.

Filmografia

Espanjankävijät (1980; reż. Mikael Wahlforss)
Painija / The Wrestler (1985; reż. Matti Ijäs)
Tuhlaajapoika (1992; reż. Veikko Aaltonen)
Merisairas (1996; reż. Veikko Aaltonen)
Kauas pilvet karkaavat (1996; reż. Aki Kaurismäki)
Saari (1998; reż. Mikko Mattila)
Juha (1999; reż. Aki Kaurismäki)
Sen taytyy tapahtua (1999; reż. Jan Ijäs)
Kekkosen kaveri (2000; reż. Jukka Mäkinen)
Człowiek bez przeszłości / Mies vailla menneisyyttä / The Man Without a Past (2002; reż. Aki Kaurismäki)
10 minut później: Trąbka / Ten Minutes Older: The Trumpet (2002; reż. Kaige Chen, Víctor Erice, Werner Herzog, Jim Jarmusch, Aki Kaurismäki, Spike Lee, Wim Wenders)

KATI OUTINEN

Urodzona 17 sierpnia 1961 roku w Finlandii. Aktorka. W filmie

zadebiutowała w 1980 roku, będąc jeszcze w szkole aktorskiej. Po studiach grała także w teatrze w Helsinkach. Wystąpiła w 7 filmach wyreżyserowanych przez Kaurismäkiego. Za rolę w filmie *Tulitikkutehtaan tyttö* zdobyła nagrodę Jussi w 1991 roku dla najlepszej aktorki.

Filmografia

Täältä tullaan, elämä! (1980; reż. Tapio Suominen)
Prinsessa joka nukkui 100 vuotta (1981; reż. Per-Olof Strandberg)
Aikalainen (1984; reż. Timo Linnasalo)
Painija / The Wrestler (1985; reż. Matti Ijäs)
Varjoja paratiisissa (1986; reż. Aki Kaurismäki)
Kuningas lähtee Ranskaan (1986; reż. Anssi Mänttari)
Hamlet liikemaailmassa (1987; reż. Aki Kaurismäki)
Kaikki pelissä (1994; reż. Matti Kassila)
Pidä huivista kiinni, Tatjana (1994; reż. Aki Kaurismäki)
Kauas pilvet karkaavat / Drifting Clouds (1996; reż. Aki Kaurismäki)
Tulitikkutehtaan tyttö (1989; reż. Aki Kaurismäki)
Sairaan kaunis maailma (1997; reż. Jarmo Lampela)
Eros ja Psykhe (1998; reż. Timo Linnasalo)
Vägsjälär (1998, serial TV; reż. Titte Törnroth)
Säädylinen murhenäytelmä (1998; reż. Kaisa Rastimo)
History Is Made at Night (1999; reż. Ilkka Järvi-Laturi)
Juha (1999; reż. Aki Kaurismäki)
Erakkorapu (1999; reż. Kai Lehtinen)
Ilmalaiva Finlandia (2000; reż. Pekka Ruohoranta)
Pako punaisten päämajasta (2000; reż. Olli Soinio)

Cinéma de notre temps: Aki Kaurismäki (2001; reż. Guy Girard)
Człowiek bez przeszłości / Mies vailla menneisyyttä / The Man Without a Past (2002; reż. Aki Kaurismäki)
Dream, Dream, Dream (2002; reż. Ann Alix)
Sotalapsen tarina (2002; reż. Kirsti Tulonen)
Hurja joukko (2002, serial TV; reż. Titta Karakorpi)
10 minut później: Trąbka / Ten Minutes Older: The Trumpet (2002; reż. Kaige Chen, Víctor Erice, Werner Herzog, Jim Jarmusch, Aki Kaurismäki, Spike Lee, Wim Wenders)
Nude, Descending... (2002; reż. C.S. Leigh)